

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/15/2023
Identifikačné číslo spisu: 9017200162
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:9017200162.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Petra Štífta a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí, s následným verejným vyhlásením rozsudku konanom 23. mája 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. Š. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného W. Š. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e), písm. c) Trestného poriadku b o l porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 4, ods. 10, ods. 12, § 31 ods. 1, § 168 ods. 1 a § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného W. Š..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku s a zrušujú vo výrokoch týkajúcich sa obvineného W. Š. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013, rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku s a prikazuje Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu.

II. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvinený W. Š., nar. X. K. XXXX v Š., naposledy bytom J. XXXX/XX, D., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, s a b e r i e d o v ä z b y z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Lehota väzby začne plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozsudku, t. j. 23. mája 2024 o 9.15 hod. a obvinený ju bude vykonávať v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov.

III. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzba obvineného W. Š. s a n e n a h r á d z

a dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 uznal za vinných obvineného Q. D. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bodoch 6/ a 7/ zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 10/ z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona; obvineného W. R. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 6/ zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 10/ z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona; obvineného W. Š. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 4/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. j) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 5/ zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 6/ zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 10/ z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona; obvineného C. W. v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 9/ z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona vo vzťahu k ods. 3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a v bode 10/ z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona; ktorých sa dopustili na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase pred rokom 1997 bola založená zločinecká skupina pôsobiaca až do súčasnosti prevažne na území D. a jej V., ktorej členovia sa označujú ako „I.“, pričom od presne nezisteného času od roku 1997 v nej pôsobili ako členovia aj Q. D. s prezývkou „A. Q.“, S. D. s prezývkou „Č.“ a C. W. s prezývkou „Č. C.“ a najmenej od roku 1998 v štruktúre jednej časti skupiny pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni Q. D., ktorý koordinuje a usmerňuje jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí musia plniť ním dané pokyny, pričom najneskôr od roku 2005 na strednom organizačnom článku tejto časti zločineckej skupiny sa nachádzajú aj C. W., F. R., W. Š. prezývaný „W.“ a K. W. prezývaný „W.“, ktorí plnia, alebo zabezpečujú plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavenej osoby, ako aj sami zadávajú príkazy nižšie postaveným členom skupiny, teda najmä osobám N. A. prezývaný „D.“, odsúdený K. H. prezývaný

„W.“, K. Š. prezývaný „Š.“, odsúdený N. D. prezývaný „C. N.“ a odsúdený K. Š., pričom jednotliví členovia skupiny konajú koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov, a to s cieľom získania najmä finančného prospechu za spáchanie týchto zločinov, pričom sa Q. D., W. Š., F. R.Á., N. A., K. Š. a odsúdený K. Š. v období rokov 2007 až 2008 podieľali na spáchaní aspoň jedného z najmenej ôsmich zločinov a obzvlášť závažných zločinov spáchaných členmi skupiny v danom období, kde v tomto období bol pre skupinu činný aj odsúdený J. I., rovnako C. W. sa podieľal aj na spáchaní aspoň jedného obzvlášť závažného zločinu v roku 2010 a súčasne v inej časti zločineckej skupiny „I.“ bol S. D. podriadený priamo najvyššie postavenému členovi zločineckej skupiny „I.“, vykonával jeho osobnú ochranu a podieľal sa na sledovaní osôb, pri páchaní trestnej činnosti v prospech zločineckej skupiny „I.“ a neskôr riadil členov zločineckej skupiny vykonávajúcich osobnú ochranu najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny „I.“, medzi ktorých patrili aj odsúdení S. N. a K. S. prezývaný „P.“ alebo „P.“, okrem toho odvádzal časť peňazí získaných z poberania poplatkov za tzv. ochranu podnikateľov najvyššie postavenému členovi zločineckej skupiny, za všetko uvedené poberal pravidelne mesačnú odmenu a neskôr na základe pokynov najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny vyplácal určených členov zločineckej skupiny a členov ochranky najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny;

2/ W. Š., F. R. a N. A. spolu s K. W., ako členovia zločineckej skupiny na základe zadania doposiaľ neustálenej osoby naplánovali pred dňom 2. júla 2007 obmedzenie osobnej slobody predsedu predstavenstva výrobného družstva Ú. Ing. W. N., nar. XX. O. XXXX, pričom W. Š. zabezpečil na vykonanie skutku okrem iných vecí aj bližšie nezistené vozidlo zn. Mercedes ML striebornej farby a následne 2. júla 2007 asi o 06:50 hod. v D. na T.Š. ulici č. XX v areáli výrobného družstva Ú., v priestore parkoviska, W. Š., F. R. a N. A. spolu s K. W., s kuklami na hlavách, pod hrozbou použitia zbrane, ktorú mal pri sebe W. Š. a s výkrikmi naznačujúcimi, že ide o policajnú akciu, potom ako poškodený Ing. W. N. vystúpil z vozidla zn. Renault Megane, ev. č. D., tohto násilím povalili na zem, spúťali a donútili nasadnúť na zadné sedadlo doposiaľ bližšie nezisteného vozidla zn. Mercedes ML striebornej farby a týmto ho odviezli na pole nachádzajúce sa vpravo od cesty do obce Č. C. za mestskou časťou D. - C., kde ho následne zadržovali pod hrozbou násillia spúťaného so zakrytými očami a následne ho na pokyn F. R. N. A. spolu s K. W. naložili do kufra doposiaľ nezisteného vozidla, ktorým ho odviezli do areálu vinohradov nachádzajúcich sa vedľa cesty II. triedy č. 502 vedúcej z mestskej časti D. - W. do N., kde 2. júla 2007 približne o 13:00 hod. N. A. spolu s K. W. spúťaného poškodeného Ing. W. N. vyložili z kufra doposiaľ nezisteného vozidla a následne z miesta ušli, pričom W. Š., F. R. a N. A. spolu s K. W. dostali každý za uvedené konanie odmenu vo výške 300.000 Sk (cca 10.000 EUR);

3/ na doposiaľ nezistenom mieste v presne nezistenom čase pred 30. júlom 2007 si odsúdený Ing. K. K. objednal podpálenie osobného motorového vozidla zn. Fiat Punto, červenej farby, VIN: U., ev. č. D., ktorého držiteľkou bola K. J., rod. S., nar. X. V. XXXX, pričom kontaktoval za účelom podpálenia predmetného vozidla odsúdeného N. D., ktorý sa následne spojil s N. A., K. Š. a odsúdeným K. Š. a spoločne ako členovia zločineckej skupiny za finančnú odmenu prisľúbenú od odsúdeného Ing. K. K. pripravili vykonanie skutku, a to tak že na vykonanie podpálenia určili odsúdeného K. Š., ktorého predtým N. A. inštruoval k spôsobu vykonania podpálenia a K. Š. a odsúdený N. D. v obchodnom dome T. nachádzajúcom sa v D. - N. za prostriedky poskytnuté odsúdeným Ing. K. K. kúpili obväz a zaobstarali horľavinu potrebnú na podpálenie vozidla a od 23:00 hod. 30. júla 2007 do 02:30 hod. 31. júla 2007 v D., na ceste oproti obytnému domu na F. ulici č. XX odsúdený K. Š.Á. poškodil osobné motorové vozidlo zn. Fiat Punto, červenej farby, VIN: U., ev. č. D., a to tým spôsobom, že podpálil prednú časť vozidla s motorovou časťou, čím došlo k totálnemu zničeniu vozidla, čím spôsobili vlastníkovi vozidla V. Q., O..I.. (od 20. februára 2009 s názvom P. I., O..I..), so sídlom na E. ulici č. XX, XXX XX D., škodu v celkovej výške 115.922,80 Sk (3.847,93 EUR), ktoré finančné prostriedky v uvedenej výške poukázala vlastníkovi vozidla Z. N., a. s., K. R. X, XXX XX D. X, pričom odsúdený K. Š. z miesta činu ušiel a stretol sa s N. A., K. Š. a odsúdeným N. D., ktorým oznámil vykonanie podpálenia a objednávateľ odsúdený Ing. K. K. následne vyplatil odsúdenému N. D. finančnú odmenu za vykonanie skutku, ktorú si následne medzi sebou rozdelili N. A., K. Š., odsúdený N. D. a odsúdený K. Š.;

4/ N. A., K. Š., odsúdený N. D. spolu s odsúdeným J. I., na základe zadania W. Š., ktorý v zločineckej skupine pôsobil na vyššej úrovni, 19. septembra 2007 asi o 07:50 hod. v obci X. N. A., v okrese I., potom ako si vopred rozdelili úlohy a zamaskovali sa, vošli do výrobnéj haly spol. H. I. I. W. V., na ulici R. č. XX, kde K. Š. spolu s odsúdeným J. I. ostali pri vchode do výrobnéj haly a odsúdený N. D. s N. A. pristúpili k osobám nachádzajúcim sa vo vnútri výrobnéj haly spol. H. I. I. W. V., pričom N. A. pristúpil k poškodenému K. K. H., nar. XX. F. XXXX, ktorému priložil k hlave pištoľ a povedal mu, aby volal šéfa, na čo K. K. H. telefonicky kontaktoval majiteľa spol. H. I. W. V., Š. N.-I., nar. XX. O. XXXX a požiadal ho, aby prišiel do firmy, lebo sa niečo stalo, následne jeden z páchatel'ov prikázal ostatným poškodeným Ľ. D., nar. XX. S. XXXX a K. X. D., nar. XX. I. XXXX, aby si ľahli na zem a súčasne N. A. nastriekal poškodeným K. K. H., K. X. D. a Ľ. D. do očí neznámu tekutinu a na výzvu odsúdeného N. D., obžalovaní N. A., K. Š. spolu s odsúdeným J. I. z miesta odišli na osobnom motorovom vozidle zn. Opel Vectra striebornej farby nezisteného evidenčného čísla, ktoré riadil odsúdený N. D., pričom poškodeným K. K. H., K. X. D. a Ľ. D. hore uvedeným konaním obžalovaných neboli spôsobené zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie;

5/ N. A. a odsúdený N. D., K. Š. a J. I., na základe zadania W. Š., ktorý v zločineckej skupine pôsobil na vyššej úrovni, si 26. septembra 2007 rozdelili úlohy za účelom vykonania podpálenia nehnuteľnosti v obci D. a to tak, že odsúdený N. D. a N. A. poskytli finančné prostriedky, za ktoré odsúdený K. Š. zaobstaral automobilový benzín na pumpe v D., tento preliat do pripravenej plastovej fľaše a následne sa všetci štyria doposiaľ nezisteným motorovým vozidlom zn. Opel Vectra, ktoré používal odsúdený N. D. I. presunuli smerom k obci D., kde následne odsúdený J. I. opustil vozidlo a odsúdený N. D., N. A. a odsúdený K. Š. sa presunuli na iné miesto, pričom odsúdený J. I. na základe inštrukcií poskytnutých N. A. a odsúdeným N. D. okolo 12:30 hod. 26. septembra 2007 spôsobil požiar pivničných priestorov rodinného domu na N. ulici č. XXX/XX v D., a to takým spôsobom, že železnou tyčou, ktorú zobral z osobného motorového vozidla používaného odsúdeným N. D., rozbil sklenenú výplň pivničného okna, cez toto následne do pivnice vhodil zapálenú plastovú fľašu s obsahom automobilového benzínu, čím majiteľom domu poškodenému Š. N.-I., nar. XX. O. XXXX a jeho manželke X. N.-I., nar. XX. V.D. XXXX, obaja trvale bytom D., N. XXX/XX a S. S., nar. XX. S. XXXX, bytom D., N. XXX/XX spôsobili škodu vo výške 810.200 Sk (26 893,71 EUR) a následne odsúdený J. I. z miesta činu ušiel na dohodnuté miesto, kde bol vyzdvihnutý N. A., odsúdeným K. Š. U. a odsúdeným N. D., kde po skutku na druhý deň vyplatil odsúdený N. D. odsúdenému J. I. za vykonanie podpálenia rodinného domu 5.000 Sk (165,97 EUR), ktoré mu pre neho odovzdal N. A.;

6/ bližšie nezistený deň pred 28. októbrom 2007 Q. D. pôsobiaci v štruktúre jednej časti zločineckej skupiny na najvyššej riadiacej úrovni prikázal a súčasne inštruoval na Zimnom štadióne A. na H. ulici č. X v D. jemu podriadených členov zločineckej skupiny, a to W. Š., F. R., K. W. a odsúdeného K. H., aby poškodili interiér baru N. na J. ulici č. XX v D., ktorého lokalitu im následne aj osobne ukázal, následne po vzájomnom skoordinovaní W. Š., F. R., odsúdený K. H. a K. W. zamaskovaní kuklami a ozbrojení železnými tyčami, ktoré zaobstaral W. Š., 28. októbra 2007 po 21:30 hod. pred uzatvorením podniku vnikli do baru N. a poškodili interiér baru tak, že poškodili chladiaci box spoločnosti N.-P. I., I. W. V., porozbýjali poháre, fľaše s nápojmi, hracie automaty a W. Š. nožom rozrezal sedačku nachádzajúcu sa v bare, následne z miesta činu ušli na bližšie neustálenom osobnom motorovom vozidle zn. Mercedes ML striebornej farby, ktoré zabezpečil W. Š., pričom poškodením interiéru baru N. spôsobili N. I., nar. X. R. XXXX, škodu vo výške 150.000 Sk (4.979,08 EUR) a poškodením hracích automatov spôsobili spoločnosti T., O. I., D., W. č. XX, škodu vo výške 101.965,40 Sk (3.384,63 EUR);

7/ bližšie nezisteného dňa pred 3. decembrom 2007 na bližšie nezistenom mieste prikázal Q. D. pôsobiaci v štruktúre jednej časti zločineckej skupiny na najvyššej riadiacej úrovni K. W., aby zabezpečil podpálenie baru N., nachádzajúceho sa v D. na prízemí obytného domu na J. ulici č. XX, na čo sa K. W. stretol v D. s K. Š., odsúdenými N. D. a J. I. a dohodol s nimi, že vykonajú podpálenie baru N., k čomu oslovení pribrali aj odsúdeného K. Š., kde odsúdený J. I. mal za vykonanie skutku dostať 10.000 Sk, následne si odsúdený J. I. s ostatnými rozdelili úlohy tak, že K. Š. s odsúdeným N.

D. ukázali odsúdenému J. I. objekt reštauračnej prevádzky, vytipovali únikovú trasu po spáchaní skutku a inštruovali odsúdeného J. I. spolu s odsúdeným K. Š., ktorý zabezpečil horľaviny, pričom 3. decembra 2007 v presne nezistenom okolo 04:00 hod. odsúdený J. I., potom ako ho dopravil na miesto odsúdený K. Š., podpálil zariadenie baru N. v D. na ulici J. č. XX tak, že kameňom obaleným v handre rozbil na ľavej strane vchodových dverí v spodnej časti sklenenú výplň a následne hodil do vnútra fľašu s horľavinou, ktorú podpálil a po vykonaní skutku z miesta činu ušiel po trase určenej K. Š. a odsúdeným N. D., pričom podpálením baru N. spôsobili na jeho zariadení a vybavení N. I., nar. X. R. XXXX, škodu vo výške 393.000 Sk (13.045,21 EUR), poškodením hracích automatov umiestnených v bare N. spôsobili spoločnosti T., O.I., W. č. XX, D., škodu vo výške 256.000 Sk (8.497,64 EUR) a poškodením chladiaceho zariadenia umiestnenom v bare N. spôsobili spoločnosti N.-P. I., I.W.V., R. XXX, K., škodu vo výške 6.460 Sk (214,43 EUR), následne po spáchaní skutku Q. D. za jeho vykonanie vyplatil K. W. sumu 15.000 Sk (497,91 EUR), avšak k vyplateniu ostatných na skutku sa podieľajúcich osôb už nedošlo;

8/ doposiaľ nezistená osoba pred 5. marcom 2008 oslovila K. W. a objednala si u neho poškodenie novostavby v obci A. Q., časť S., a to za sumu 50.000 Sk (1.659,70 EUR), kde následne K. W. sa stretol s nižšie postavenými členmi zločineckej skupiny, a to s N. A., K. Š. a odsúdenými K. H. a J. I. a dohodol s nimi vykonanie skutku, na čo v období od 14:00 hod. 5. marca 2008 do 11:00 hod. 9. marca 2008 v nočných hodinách v obci A. Q., časť S. na Q. ulici na novostavbe nachádzajúcej sa na parcele č. XXX/XXX, N. A. spolu s odsúdeným J. I. a K. Š., potom ako ich na miesto činu doviezol na osobnom motorovom vozidle odsúdený K. H. a po naplánovaní priebehu akcie, za pomoci železných roxorov poškodili na budove 3 ks plastových okien trojitú sklenenú výplň a taktiež na troch stranách budovy poškodil fasádu tým, že v nej urobili diery až do izolačného materiálu a poškodili rohy novostavby, kde následne ich z miesta činu opätovne odviezol odsúdený K. H., čím svojim konaním spôsobili majiteľovi uvedenej novostavby poškodenému O. J., nar. XX. S. XXXX, škodu celkom 32.385,15 Sk (1.074,99 EUR) a za vykonanie tohto skutku dostali N. A., K. Š., odsúdení J. I. a K. H. od K. W. po 5.000 Sk (165,97 EUR), pričom tento dostal od doposiaľ nezistenej osoby sumu 50.000 Sk (1.659,70 EUR);

9/ C. W. ako vyššie postavený člen zločineckej skupiny sa vo večerných hodinách 25. júla 2010 kontaktoval s ďalším členom zločineckej skupiny K. W., ktorému uložil, aby si zabezpečil ďalšiu osobu a prišiel za ním, pričom K. W. sa spojil s ďalším členom zločineckej skupiny odsúdeným K. H. a spolu následne došli za C. W. na I. ulicu v D.C., kde sa už nachádzal aj W. I. a na tomto stretnutí poveril s prísľubom finančnej odmeny C. W. K. W. a odsúdeného K. H. sprevádzaním a pomocou W. I. pri uložení tzv. „pokuty“ poškodenému F. Q., nar. XX. S. XXXX a následne W. I. spolu s odsúdeným K. H. a K. W. 25. júla 2010 asi o 23.43 hod. došli na čerpaciu stanicu pohonných hmôt Z. C. Š. na ulici H., kde W. I. prišiel za prítomnosti K. W. za poškodeným F. Q., ktorý sa nachádzal v priestoroch čerpacej stanice, tomuto prikázal, aby vyšiel von a chytil ho za bundu, na čo poškodený F. Q. poslúchol a vyšiel von, kde mu W. I. prikázal, aby si sadol do osobného motorového vozidla zn. Mercedes modrej farby ev. č. I., následne si za volant uvedeného auta sadol K. W., ktorý naštartoval a pohl sa z čerpacej stanice, pričom poškodený F. Q. z vozidla v snahe ujsť vyskočil, bežal po ceste smerom k miestnemu cintorínu, vodič uvedeného mercedesu ho však s vozidlom dobehol a narazil do neho, na čo F. Q. spadol na zem, tu ako ležal na zemi, ho W. I. kopol do oblasti hlavy a následne F. Q. spolu s odsúdeným K. H. a K. W. naložili do kufra vozidla zn. Audi čiernej farby nezisteného evidenčného čísla, ktoré v tom čase užíval odsúdený K. H. a v tomto ho W. I. a odsúdený K. H. odviezli do obce T. R. C.H., kde ho pred obytným domom č. XXX vytiahli s kufra auta, zabezpečili navlečenie igelitovej tašky na hlavu poškodeného F. Q. a odvliekli ho do suterénu uvedeného domu, pričom na miesto došiel aj K. W. a následne v jednej miestnosti garáže zariadenej ako posilňovňa W. I. a odsúdený K. H. priviazali F. Q. k stojanu na činky a odsúdený K. H. ho bil kovovou tyčou do kolena pravej nohy, odsúdený K. H., W. I. a K. W. ho striedavo fackali a bili päťami do hornej časti tela, niekto z nich si zobral pištoľ a túto strčil do úst poškodeného F. Q., pričom na neho kričal, aby zavolał niekomu z rodiny, kto má peniaze, aby mu za tú hanbu čo mu spravil, zaplatil 30.000 EUR, že pokiaľ nezaplatí, zabijú mu celú rodinu, následne mu umožnili zatelefonovať príbuzným, aby sa snažil zohnať peniaze a keď sa mu to nepodarilo, páchatelia zanechali poškodeného F. Q. na mieste a z miesta činu odišli,

pričom poškodený F. Q. pri útoku utrpel podľa lekárskej správy zranenia, a to pomliaždenie tváre, opuch kolien, pravého predlaktia, odreniny na tvári a predkolenia s predpokladanou dobou práceneschopnosti do 6 týždňov;

10/ ako členovia zločineckej skupiny I. organizovali z vopred uváženej pohnútky usmrtienie osoby poškodeného K. H., nar. X. O. XXXX, zadovažovali prostriedky a vytvárali podmienky na jeho spáchanie, a to takým spôsobom, že v presne nezistenom čase od 15. februára 2011 si Q. D., C. W., W. Š. a F. R. rozvážili a rozhodli sa, že poškodeného usmrtia, pričom jeho telo zakopú, spáchanie skutku plánovali a pripravovali i v reštaurácii W. Č. v D. na Ž. B., 21. marca 2011 uložil Q. D., ako hierarchicky vyššie postavený člen zločineckej skupiny I.J. K. W., ktorému mal poškodený dôverovať, aby na 22. marca 2011 dohodol v D. stretnutie s poškodeným, ktorého odvezie spolu s W. Š. na fiktívnu schôdzku s vyšetrovateľom, s ktorým sa mala formou úplatku riešiť situácia v trestnom stíhaní poškodeného, ktorý sa v tom čase vyhýbal trestnému konaniu, z dôvodu vzbudenia dôvery poškodeného voči členom skupiny, aby ten následne nastúpil do motorového vozidla členov skupiny, 22. marca 2011 sa W. Š. a K. W. stretli s poškodeným a odviezli ho do R., kde k stretnutiu so žiadnou osobou nedošlo a poškodeného odviezli späť do D., v ten deň vo večerných hodinách sa Q. D., C. W., W. Š. a F. R. znovu stretli a dali úlohu K. W. k legende pred poškodeným, 23. marca 2011 K. W. na pokyn C. W. zabezpečil lopatu a krompáč, ktoré mu odovzdal a C. W. si ich uschoval vo svojom motorovom vozidle zn. Porsche Cayenne ev. č. D. a v rovnaký deň sa C. W., W. Š. a F. R. stretli v D. pri Hoteli J. s K. W. a dali mu za úlohu, aby sa stretol s poškodeným s tým, že mu oznámi, že vyšetrovateľ sa ozve na druhý deň, následne sa s poškodeným približne o 16:30 hod. stretol a uviedol mu, že vyšetrovateľ sa nemohol dostať a že stretnutie by sa asi malo uskutočniť na druhý deň, na to sa C. W., W. Š. a F. R. stretli a posudzovali, či poškodený tuší pripravovaný skutok a dohodli sa, že K. W., ktorému poškodený dôveruje, ho 24. marca 2011 skontaktuje a vyláka na stretnutie, potom ho W. Š. a K. W. vyzdvihnú na čerpacjej stanici I. v D. na E. ulici tak, aby nastúpil do ich motorového vozidla s tým, že poškodený dostane fiktívnu informáciu o odchode na stretnutie s vyšetrovateľom, následne ho odvezú na presne nezistené miesto v areáli F..O. P. na K. Q. č. XX v D., pričom W. Š. a F. R. ho majú spútať a následne má byť poškodený členmi skupiny prevezený na miesto, kde má byť C. W. zakopaný do zeme, pričom počas uvedeného má prísť k jeho usmrtieniu, 24. marca 2011 všetci členovia skupiny upravovali plán a spôsob vylákania poškodeného a deň vykonania skutku, legendu pred poškodeným, zvažovali miesto vykonania fyzického útoku a obmedzenia pohybu poškodeného v rôznych priestoroch, určovali prostriedky na jeho vykonanie a rozdeľovali si úlohy prípravy a vykonania usmrtienia poškodeného na základe aktuálnych podmienok, pričom 24. marca 2011 o 17:25 hod. vylákali poškodeného K. H. na stretnutie na čerpaciu stanicu I. na E. ulici v D., kde sa dostavili W. Š., K. W. a poškodený K. H.Á., na ktorom mieste boli príslušníkmi polície zadržaní;

11/ S. D. bez povolenia držal od presne nezistenej doby do 24. marca 2011 v kancelárskych priestoroch, ktoré užíval v areáli F..O. P. na K. Q. č. XX v D., 1 ks strelbyschopnej samonabíjacej pištole značky FÉG P9R kal. 9 mm Luger, výr. č. B. XXX s drevenou pažbou a so zásobníkom bez nábojov, ktorá bola nájdená v zelenej taške zavesenej na policičke regálu v rámci prehliadky iných priestorov vykonanej 24. marca 2011 a ktorá je v zmysle § 5 odsek 1 písmeno a/ zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení zaradená do kategórie B a v zmysle § 5 odsek 2 citovaného zákona podlieha povoľovaciemu konaniu a evidencnej povinnosti.

Súd I. stupňa uložil obvineným Q. D., W. Š., C. W. a F. R. podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. a), písm. h) Trestného zákona, 38 ods. 2, ods.7 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnné tresty odňatia slobody vo výmere 25 rokov [obvinenému F. R. vo výmere 23 rokov] so zaradením na výkon trestov do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranné dohľady na 3 roky. Zároveň podľa § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona zhabal predmety uvedené v rozsudku, a zaviazal obvinených (spolu s ďalšími obvinenými) na náhradu škody jednotlivým poškodeným spôsobom a v rozsahu upravenom v rozsudku súdu I. stupňa.

Proti rozsudku súdu I. stupňa z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 podali obvinení a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) odvolania. Na podklade odvolania F. R. (ako aj ďalších dvoch spoluobvinených, ktorí nie sú dovolaťelmi) Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obvineného F. R. (ako aj u ďalších dvoch spoluobvinených) a sám rozhodol tak, že na nezmenenom skutkovom základe daným obvineným znížil uložené tresty, t. j. obvinenému F. R. uložil podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), písm. o) Trestného zákona, § 37 písm. a), písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Odvolania prokurátora a ostatných odvolateľov (vrátane W. Š.) podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti rozsudku najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 podali dovolania obvinení Q. D., F. R., W. Š. a C. W..

Vzhľadom na nižšie špecifikovaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa najvyšší súd bližšie zamerá iba na odôvodnenie dovolania podaného obvineným W. Š..

Obvinený W. Š. podal dovolanie prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej, a oprel ho o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

K porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku malo dôjsť nedoručením odvolaní spoluobvinených obvinenému W. Š. pred verejným zasadnutím, v dôsledku čoho sa obvinený nemal možnosť oboznámiť s týmito odvolaniami, podľa ich obsahu prispôsobiť svoju obhajobu, ani sa o ich obsahu poradiť s obhajcom. Podstatné boli najmä odvolania obvinených F. R. a K. Š.T., ktorí zmenili svoje postoje a priznali sa k vlastnej trestnej činnosti, čím usvedčovali z jej páchania aj obvineného W. Š.. Súčasne namietal odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania k bodom 4/ a 5/ rozsudku výsluchom svedka Ing. S. J. z dôvodu nemožnosti zabezpečenia svedka v prípravnom konaní. Obvinený sa s tým nestotožnil, pretože v zmysle mailovej komunikácie vyšetrovateľa s právnym zástupcom svedka mohol byť svedok zastihnuteľný prostredníctvom právneho zástupcu. Svedok Ing. S. J. mal byť pritom objednávateľom skutkov v bodoch 4/ a 5/ rozsudku. Ďalej boli na hlavnom pojednávaní prečítané výpovede svedkov K. K. H. a K. X. D., aj keď obvinený navrhoval ich predvolanie na hlavné pojednávanie. Zo spisu nevyplývajú skutočnosti brániace výsluchu svedka K. X. D., preto neboli splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 263 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na hroziacu výšku trestu mal súd I. stupňa vyvinúť maximálne úsilie na zistenie skutkového stavu a vykonať vo veci všetky dostupné dôkazy za účelom odstránenia rôznych variantov spáchania skutku, najmä ak obžaloba stojí na jedinom spolupracujúcom svedkovi. Zároveň odmietnutie návrhu na vykonanie dokazovania nebolo súdom riadne odôvodnené. Konštatovanie súdu o dostatku dôkazov bolo s ohľadom na neznámy obsah navrhovanej výpovede Ing. S. J. predčasné. Odmietnutím návrhu na doplnenie dokazovania, ktoré bolo spôsobilé prívodiť zmenu v dôkaznej situácii, bolo porušením práva na obhajobu.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vzhliadol v tom, že senát súdu I. stupňa už prejednikoval vinu obvineného Q. D. minimálne v bode 1/ rozsudku súdu I. stupňa z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, keď v tom istom zložení schválil v trestnej veci vedenej pod sp. zn. PK-1T/2/2013 dohodu o vine a treste odsúdených T. K. a N. K. za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného poriadku a iné, pričom v skutkovej vete uviedol celé meno obvineného Q. D.. Schválením predmetnej dohody o vine a treste došlo k porušeniu základných zásad upravených v ustanovení § 2 ods. 4 Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukázal na závery najvyššieho súdu prezentované v uznesení zo 6. februára 2017, sp. zn. 4To/6/2016, ktoré sa

podľa názoru obvineného vzťahujú aj na jeho trestnú vec, a preto v predmetnej trestnej veci možno vysloviť závažné pochybnosti o nezaujatosti sudcov súdu I. stupňa JUDr. Igora Kráľika, JUDr. Jána Buvalu a JUDr. Emila Klemaniča, ktorí mali byť vylúčení. K obdobnej situácii došlo aj v dôsledku schválenia ďalších dohôd o vine a treste (uzatvorených napr. s K. Š., Ing. K. K.), kedy senát súdu I. stupňa prejudikoval aj vinu obvineného W. Š. v skutkoch v bodoch 1/ a 5/ rozsudku z 28. mája 2013. Obvinený poukázal aj na dohody schválené 7. marca 2013 pod sp. zn. PK-1T/4/2013 a 19. decembra 2012 pod sp. zn. PK-1T/36/2012. Trestnú činnosť kladenú za vinu obvinenému Q. D. minimálne v bode 1/ rozsudku nemožno oddeliť od trestnej činnosti kladenej za vinu obvinenému W. Š.. Zaujatosť vo vzťahu k odsúdenému Q. D. sa potom odráža aj pri rozhodovaní o ostatných spoluobvinených. Vyslovenie zaujatosti sudcov súdu I. stupňa je o to závažnejšie, že rozhodnutie o vine obvinených je založené výlučne na výpovediach bývalých členov, resp. osôb činných pre zločineckú skupinu. Iné dôkazy existenciu zločineckej skupiny nepreukazovali. Výpovede spolupracujúcich osôb je pritom potrebné hodnotiť za súčasného posúdenia ich hodnovernosti a možnosti obmedzenia trestného stíhania alebo zmiernenia trestu týchto osôb.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedol, že bez aktívnej spolupráce chráneného svedka K. W. s orgánmi činnými v trestnom konaní by trestná činnosť nebola odhalená. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 2Tdo/12/2016, 2Tdo/80/2015, 3To/1/2014, 2TdoV/12/2014, 3Tdo/43/2011 a citoval z rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 2To/15/2015 (spolu s citáciou príslušných ustanovení Trestného poriadku). S ohľadom na dané rozhodnutie nebolo možné použiť dôkazy zabezpečené po 23. marci 2011 (výpovede svedka K. W., priestorové zvukové záznamy). Zaznamenanie priestorových odposluchov, resp. telefonických rozhovorov nebolo v súlade s Trestným poriadkom ani zákonom o ochrane pred odpočúvaním, pretože príkazy a žiadosti neobsahovali odôvodnenie súladné so zákonom. Príkazy boli odôvodnené iba výpoveďou spolupracujúceho svedka K. W., ktorý bol opakovane trestne stíhaný a nedôveryhodný, čo vyplýva z úradných záznamov z 18. marca 2011. Príkazy neobsahovali relevantné vysvetľujúce argumenty, vyžadované aj ústavným súdom (sp. zn. I. ÚS 274/05, I. ÚS 117/07, III. ÚS 80/08), preto sú získané záznamy nezákonné. Pri trestnom čine, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody na doživotie, je potrebné obozretne skúmať každý dôkaz a nepripustiť nezákonne získané dôkazy. V danom prípade boli takéto dôkazy kľúčové. Rovnako za zákonne získaný dôkaz nemožno považovať „motáky“ zaistené v Ústave na výkon väzby Leopoldov, keďže obsahom písomností je korešpondencia medzi obvineným a obhajcom, do ktorej je podľa § 4 písm. a) zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby [pozn. aut.: správne má byť § 20 ods. 4 písm. a) zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby] (ďalej len „zákon o výkone väzby“) neprípustné nahliadať.

V skutkových vetách skutkov v bodoch 4/ a 5/ rozsudku nebolo explicitne konštatované ich spáchanie členmi zločineckej skupiny. Zadáateľom skutkov mal byť obvinený W. Š., pričom v popise skutku absentuje prepojenie na hierarchicky vyššie postavené osoby v štruktúre zločineckej skupiny a koordinované konanie s cieľom dosiahnuť finančný prospech. Zo skutkovej vety nevyplyva vedomosť vyššie postavených osôb o páchaní tohto skutku a že by obvinený mal z toho získať finančný prospech. Cieľom kvalifikačného znaku spáchania skutku ako člena nebezpečného zoskupenia, ako okolnosť podmienujúca použitie vyššej trestnej sadzby, je trestať vyššou sadzbou konanie najvyššej formy organizovaného zločinu. Z popisu skutkov v bodoch 4/ a 5/ rozsudku takúto formu nemožno ustáliť. V nadväznosti na to poukázal na rôzne rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa vymedzenia skutku. Keďže skutkové vety nekorešponujú s právnou kvalifikáciou, došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu navrhol vysloviť, že rozsudkami súdov nižšieho stupňa bol porušený zákon v jeho neprospech a súčasne navrhol zrušiť rozsudky súdov nižšieho stupňa a prikázať predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť, avšak v inom zložení senátu.

Písomným podaním z 11. mája 2024, doručeným dovolaciemu súdu 16. mája 2024, obvinený W. Š., prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej, doplnil dôvody dovolania v nasledovnom. Opätovne upriamuje pozornosť najvyššieho súdu na jeho aktuálnu rozhodovaciu činnosť a to konkrétne

na rozhodnutia v trestnej veci odsúdeného W.Ó. Q. (R NS SR z 27. marca 2024, sp. zn. 2TdoV/10/2021 a v trestnej veci odsúdených A. a A. J., v nadväznosti na rozsudok EŠLP vo veci Krátky proti Slovenskej republike (R NS SR z 28. februára 2024, sp. zn. 1TdoV/7/2023) ako aj na rozsudok z 11. októbra 2023, sp. zn. 1Tdo/51/2023. Vo všetkých označených trestných veciach najvyšší súd zrušil predchádzajúce rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu a prikázal vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie v inom zložení senátu, nakoľko pôvodní členovia senátu sú vylúčení z prejednávania trestnej veci a to z obdobných dôvodov, na základe ktorých bolo podané dovolanie aj v aktuálne prejednávanej trestnej veci. V záujme zachovania právnej istoty a rovnosti pred súdom preto obvinený má za to, že najvyšší súd viazaný Nálezom Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 72/2023 by mal dospieť k záveru, že v predmetnej veci rozhodovali členovia senátu, ktorí mali byť vylúčení z dôvodu pochybnosti o zaujatosti členov senátu.

V ďalšej časti doplnených dovolacích dôvodov obvinený prostredníctvom obhajkyne, uviedol, že podľa § 380 ods.2 Trestného poriadku ak sa na obvinenom vykonáva trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na podklade dovolania výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe. V tejto súvislosti obhajoba konštatuje, že vo vzťahu k obvinenému W. Š. dôvody väzby nie sú dané. Dôvod väzby podľa § 71 ods.1 písm. a) Trestného poriadku u obvineného nebol zistený ani v pôvodnom konaní, obvinený už vykonal viac ako polovicu trestu (13 rokov a 2 mesiace) a preto obava z vysokého trestu je výrazne nižšia, ako bola v čase jeho vzatia do väzby. Obvinený aj napriek dlhoročnému výkonu trestu udržiava blízke vzťahy s rodinnými príslušníkmi, so synom, rodičmi a so súrodencami. Tieto rodinné väzby sú dôvodom na vylúčenie pochybnosti o možnom úteku.

Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, obvinený strávil v kolúznej väzbe už dokopy 38 mesiacov. Vzhľadom na výrazný časový odstup od spáchania skutkov a skutočnosť, že obvinenému neboli uložené žiadne kolúzne obmedzenia ani počas výkonu trestu, nie je daný u obvineného ani tento väzobný dôvod.

V súvislosti s väzobným dôvodom podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obhajoba opäť odkázala na rozsudok v trestnej veci odsúdeného W. Q., podľa ktorého je zločinecká skupina tzv. I. „ rozprášaná „ a obvinenému Š. je kladené za vinu spáchanie všetkých skutkov ako členovi tejto zločineckej skupiny. S poukazom na dĺžku už vykonaného trestu by bola podľa názoru obhajoby ďalšia väzba obvineného ústavne neakceptovateľná, v zmysle zásady primeranosti a zdržanlivosti pri väzbe.

Ak by predseda dovolací súd dospel k záveru, že dôvody väzby sú dané, je tu podľa obhajoby priestor na nahradenie väzby probačným dohľadom, s tým, že obvinený je pripravený podrobiť sa akýmkoľvek obmedzeniam a splniť akékoľvek povinnosti, vrátane monitorovania elektronickými prostriedkami. V prípade prepustenia na slobodu sa obvinený bude zdržiavať na adrese svojho otca (S. Š., H. XX, Z.), v tejto nehnuteľnosti je zavedené internetové pripojenie optickými káblami a teda monitorovaniu elektronickým náramkom nebránia žiadne technické požiadavky.

Následne 20. mája 2024 bolo dovolaciemu súdu doručené potvrdenie podpísané otcom obvineného, ktorým vyjadril súhlas s tým, že pokiaľ by jeho syn, obvinený Š., nebol v prípade zrušenia právoplatného odsudzujúceho rozsudku, vzatý do väzby, bude bývať a trvale sa zdržiavať v jeho dome a zároveň listom vlastníctva preukázal jeho vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti.

Na základe aj týchto doplnených dovolacích dôvodov obhajoba navrhla aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods.1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 bol porušený zákon v neprospech obvineného W. Š., aby podľa § 386 ods.2 Trestného poriadku zrušil oba vyššie špecifikované rozsudky a podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť a súčasne nariadil, aby ju súd rozhodol v inom zložení senátu a zároveň, aby rozhodol, že obvineného neberie do väzby.

Predsedička senátu súdu I. stupňa v súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku zaslala rovnopisy dovolania obvineného W. Š. na vyjadrenie ostatným procesným stranám.

Prokurátor sa k dovolaniu obvineného W. Š. vyjadril s tým, že uznesenie najvyššieho súdu pod sp. zn. 4To/6/2016 bolo v tej istej trestnej veci (trestná vec obvineného W. Q. a spol.) nahradené uznesením najvyššieho súdu pod sp. zn. 5Ndt/3/2017, pričom bolo k danej otázke súčasne prijaté stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 5. apríla 2017, sp. zn. Tpj 11/2017. Zo stanoviska je zrejmé, že rozhodovaním o predchádzajúcich dohodách o vine a treste sudcami toho istého senátu nedošlo automaticky k zaujatosti o rozhodovaní o obžalobe proti Q. D. a spol. Aj podľa prokurátora je potrebné s osobitnou starostlivosťou skúmať výpovede spolupracujúcich osôb. Súdy nižšieho stupňa mali možnosť si urobiť záver o ich dôveryhodnosti, pričom dané výpovede boli hodnotené v súhrne s ostatnými dôkazmi, čo je v súlade s judikatúrou, na ktorú bolo poukazované v dovolaní.

K argumentácii opierajúcej sa o rozsudok najvyššieho súdu pod sp. zn. 2To/15/2015 uviedol, že obvinení mali v konaní prístup k dôkazom a obhajoba aktívne navrhovala vykonávanie dôkazov k použitým postupom, preto porovnávanie s danou trestnou vecou považuje za neadekvátne.

Ďalej mal za to, že príkazy vydané prokurátorom a potvrdené sudcom pre prípravné konanie boli v súlade s Trestným poriadkom. Zákon o ochrane pred odpočúvaním upravuje režim použitia ITP mimo trestného konania. V príkazoch vydaných podľa Trestného poriadku bolo argumentované výpoveďou svedka K. W. z 23. marca 2011 ako podstatného dôkazu, z ktorého vyplývala príprava úkladnej vraždy K. H., teda s poukazom na zákonne získaný dôkaz. Úradné záznamy o predchádzajúcom živote svedka nie sú dôvodom na nezhodnotenie skutočností uvedených vo výsluchu (úradné záznamy navyše netvorili súčasť spisu k trestnému činu prípravy úkladnej vraždy).

K nedoručeniu odvolaní spoluobvinených uviedol, že tieto boli prečítané na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu. Obvinený W. Š. na ne v krátkosti reagoval, pričom nepožiadaval o svoj výsluch. Pred záverečným rozhodnutím bol teda oboznámený so všetkými dôkazmi. Vo vzťahu ku skutkom uvedených v bodoch 4/ a 5/ rozsudku vychádzali súdy nižšieho stupňa predovšetkým z výpovedí svedkov N. D., J. I., ktorí sa ku skutkom priznali a pri skutku v bode 4/ rozsudku z výsluchu svedkov Š. N.-I., K. D., K. N.-I. a pri skutku v bode 5/ rozsudku aj z výsluchov A. D., Š. N.-I., X. N.-I., K. N.-I., obhliadky miesta činu, znaleckých posudkov, správy o ošetrení zranenia ruky J. I. z 26. septembra 2007. U svedka Ing. S.Á. J. pretrvávala dlhodobá nemožnosť ho predvolať už v prípravnom konaní, pričom prokurátor súhlasil s názorom súdu I. stupňa o dostatku dôkazov aj bez priameho výsluchu svedka. Rovnako boli s ohľadom na skutočnosti uvedené v zápisniciach o pobyte na Slovensku a z lustrácie k svedkom splnené podmienky na čítanie zápisníc svedkov K. K. H. a K. X. D.. K. K. H. mal uložený administratívny zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky do 29. augusta 2015, K. X. D. do 5. decembra 2008.

K poslednému dovolaciemu dôvodu prokurátor uviedol, že postavenie obvineného W. Š. (stredný organizačný stupeň zločineckej skupiny), ziskuchtivý účel páchania trestnej činnosti a vzájomná podriadenosť sú vyjadrené v skutku v bode 1/ rozsudku. Konkrétne vykonané skutky sú ďalšie skutky označené v rozsudku. Preto skutkové vety považoval za správne a v súlade s použitou právnou kvalifikáciou. Z vykonaných dôkazov (najmä výpovede svedkov N. D., J. I., K. W., W. Z., S. N., spoluobvineného S. D.) pritom vyplývalo, že členovia skupiny mohli sami zadávať príkazy nižšie postaveným členom na páchanie trestnej činnosti. Obvinený W. Š. ich aj vydával. Členovia sa taktiež snažili maximalizovať zisk a páchali trestnú činnosť i bez upovedomenia vyššie postavených členov, aby im nemuseli odvieť časť zisku.

Vzhľadom na uvedené navrhol najvyššiemu súdu dovolanie obvineného W. Š. odmietnuť podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [pozn. aut.: správne má byť § 382 písm. c) Trestného poriadku], pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Vyjadrenie prokurátora bolo zaslané obvinenému W. Š. a jeho obhajcovi.

Obvinený W. Š. na podanie reagoval tým, že poukázal na rozsudok súdu I. stupňa z 22. marca 2017, sp. zn. BB-4T/2/2016 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu zo 7. júna 2017, sp. zn. 2To/3/2017, z ktorého vyplýva nemožnosť použitia písomného prepisu zvukového záznamu, keď osoba bola svedkom, nie agentom. K obdobnému záveru dospel najvyšší súd aj v uznesení z 9. marca 2016, sp. zn. 2Tdo/80/2015. Rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 2To/15/2015 je teda nielen v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ale navyiac bolo zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí ako zásadné rozhodnutie. Obvinený sa ďalej nestotožnil s tvrdením prokurátora o jeho odsúdení na základe reťaze iných dôkazov, keďže súd I. stupňa vychádzal zo svedeckej výpovede K. W. a použitých ITP - odposluchov, čo výslovne konštatoval vo svojom rozsudku. Na podporu svojich argumentov k nevieryhodnosti svedka poukázal na rozsudok najvyššieho súdu pod sp. zn. 1To/1/2015. Na pravde sa nezakladá ani tvrdenie prokurátora o prečítaní odvolaní na verejnom zasadnutí. Najvyšší súd iba oboznámil skutočnosti, ktoré považoval za podstatné. Zo spisu nevyplýva ani skutočnosť brániaca výsluchu svedka K. X. D.. Jeho administratívne vyhostenie v čase návrhu na vypočutie uplynulo. Taktiež poukázal na takmer identický obsah výpovedí svedkov K. K. H. a K. X. D., vrátane slovosledu, gramatiky, opisu udalostí, čo vnáša pochybnosti o zákonomnom priebehu týchto výpovedí. Svedok ako poškodený bol pritom priamo účastný predmetného skutku. Odmietnutím návrhu bolo porušené právo obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, čomu zodpovedá aj obsah rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Pello proti Estónsku. Obvinený považoval svoje dovolanie za dôvodné a navrhol rozhodnúť v jeho zmysle.

Najvyšší súd dovolania obvinených Q. D., F. R., W. Š. a C. W. uznesením zo 17. mája 2021, sp. zn. 2TdoV/11/2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe ústavnej sťažnosti podanej obvineným W. Š. ústavný súd nálezom zo 7. septembra 2023, sp. zn. I. ÚS 72/2023 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu zo 17. mája 2021, sp. zn. 2TdoV/11/2017 bolo porušené právo sťažovateľa (obvineného W. Š.) na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), predmetné uznesenie najvyššieho súdu zrušil v časti výroku vzťahujúceho sa na osobu obvineného W. Š. a vec mu v zrušenej časti vrátil na ďalšie konanie. Zároveň uložil najvyššiemu súdu povinnosť nahradiť obvinenému trovy konania vo výške 797,31 EUR a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení nálezu ústavný súd vo vzťahu k obvineným namietanému porušeniu práv v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku konštatoval, že uznesením najvyššieho súdu zo 17. mája 2021, sp. zn. 2TdoV/11/2017 došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s nedostatočným vysporiadaním sa s namietanou otázkou nestrannosti súdu I. stupňa v dôsledku prejudikovania jeho viny skôr, ako došlo k právoplatnému odsúdeniu. V kontexte s uvedeným ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd napriek tomu, že mal pri posudzovaní dovolania obvineného W. Š. vedomosť o rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít:

- rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) z 5. septembra 2019, vo veci C-377/2018, v ktorom tento vyhodnotil, že v dohode o vine a treste, ktorú musí vnútroštátny súd schváliť môžu byť uvedené iné účastné obvinené osoby, o ktorých sa rozhodne osobitne pod podmienkou, že je to nevyhnutné na kvalifikáciu právnej zodpovednosti osoby, ktorá dohodu uzavrela a v dohode sa jasne uvedie, že tieto ostatné osoby sú stíhané v rámci samostatného trestného konania a ich vina nebola zákonným spôsobom preukázaná;
- uznesenie SDEÚ z 28. mája 2020, vo veci C-709/2018, v ktorom tento odkázal na svoje rozhodnutie z 5. septembra 2019, vo veci C-377/2018, z ktorého vyplýva, že nič nebráni tomu, aby v rámci trestného konania začatého proti dvom osobám vnútroštátny súd najprv uznesením prijal vyhlásenie o vine jednej osoby pre trestné činy uvedené v obžalobe údajne spáchané v spolupáchateľstve s druhou osobou, ktorá neurobila vyhlásenie o vine, a následne rozhodol po vykonaní dokazovania vzťahujúceho sa na skutky vytýkané druhej osobe o jej vine pod podmienkou, že uvedenie druhej osoby ako spolupáchateľa údajne spáchaných trestných činov je nevyhnutné na kvalifikáciu právnej zodpovednosti osoby, ktorá urobila

vyhlásenie o vine a súčasne musí byť jasne uvedené, že vina druhej osoby nebola zákonným spôsobom preukázaná a bude predmetom samostatne vykonaného dokazovania a rozhodnutia;

· rozsudok ESĽP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, podľa ktorého pri uplatnení zásad týkajúcich sa nestrannosti v kontexte účasti sudcov na predchádzajúcich rozhodnutiach v tej istej veci vyslovil opodstatnenosť pochybností N. K. o nestrannosti súdu I. stupňa, pretože v rozsudkoch týkajúcich sa spolupáchateľov zmienka o N. K. nebola sformulovaná tak, aby bolo zabránené prípadnému predbežnému úsudku o jeho vine, t. j. aby bolo zrejmé, že v danom čase bol iba obvinený a stíhaný v samostatnom trestnom konaní, pričom sa v ich odôvodnení, ani na inom mieste neobjavila formulácia či iné vysvetlenie, že jeho vina nebola právoplatne preukázaná. Uvedené konštatoval ESĽP napriek tomu, že rozsudky odsudzujúce spolupáchateľov N. K. na neho odkazovali len iniciálkami a prezývkou, bolo z nich však zrejmé, že súd I. stupňa poznal jeho totožnosť. Súčasne súd I. stupňa považoval usvedčenie spolupáchateľov N. K. za súčasť konania vedeného proti nemu, teda mal podnet pre zachovanie súladu so svojimi predchádzajúcimi rozsudkami a skutkové vymedzenie trestných činov bolo totožné;

ktorých správnosť a úplnosť nespochybňoval, napriek tomu ich vo vzťahu k obvinenému W. Š. označil za nadbytočné, pretože dohody o vine a treste z 13. augusta 2012 uzatvorené so spoluobvinenými W. Š. K. Š. a Ing. K. K. boli schválené na hlavnom pojednávaní konanom v totožnej trestnej veci za účasti W. Š. a jeho obhajcu. Uvedenú argumentáciu najvyššieho súdu nepovažoval ústavný súd za dostatočnú pre prípadný odklon od kritérií stanovených vyššie spomenutou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pretože v rozsudku, ktorým boli dohody schválené nebolo jednoznačne a jasne uvedené, že ostatným osobám (mimo osôb uzatvárajúcich dohody o vine a treste) doposiaľ nebola vina zákonným spôsobom preukázaná. Ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu neobsahuje ústavne udržateľný záver v otázke spôsobu, akým bolo v dohode o vine a treste z 13. augusta 2012 definované, že W. Š. ešte v danom čase nebola zákonným spôsobom preukázaná vina.

K namietanému porušeniu práv v kontexte vyhodnotenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konkrétne k námietke obvineného W. Š. ohľadom nevykonania nim navrhovaného dôkazu výsluchom svedka Ing. S. J., resp. odmietnutím jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom spomenutého svedka bez akéhokoľvek odôvodnenia, dospel ústavný súd k záveru, že argumentácia najvyššieho súdu je aj v tomto smere ústavne neudržateľná. Obvinený W. Š. uplatnil návrh na vykonanie výsluchu svedka Ing. S. J. na hlavnom pojednávaní, keďže sa výsluch tohto svedka nepodarilo vykonať v priebehu prípravného konania, pričom svedok mal potvrdiť, resp. vyvrátiť tvrdenia či sa v minulosti stretli, v nadväznosti na čo by sa overila dôveryhodnosť tvrdení svedka N. D.. Súd I. stupňa uznesením na hlavnom pojednávaní tento návrh na výsluch svedka so stručným odôvodnením odmietol, pričom najvyšší súd z časti prisvedčil námietkam obvineného o predčasnom odmietnutí tohto návrhu, keď súd I. stupňa nevyvinul žiadne úsilie predvolať ho, na druhej strane však konštatoval, že medzi práva sťažovateľa nepatrí právo na vyhovenie všetkým návrhom na doplnenie dokazovania a dôvodom nevykonania navrhovaného dôkazu bola nemožnosť zabezpečiť prítomnosť svedka už v prípravnom konaní a zároveň dostatok iných dôkazov preukazujúcich jeho vinu, pričom uviedol, že jeho výpoveď by zrejme nemohla byť rozhodujúcim dôkazom o nevine obvineného W. Š.. Ústavný súd pri preskúmaní či bolo posúdenie navrhovaného dôkazu súdom I. stupňa a v nadväznosti na to v kontexte uplatneného dovolacieho dôvodu uznesením najvyššieho súdu ústavne udržateľné, použil na tento účel tzv. „Perna test“, pričom identifikoval problém v celkovej spravodlivosti konania v spojení s časťou odôvodnenia najvyšším súdom ako súdom dovolacím, ktorý poukázal na viacerých svedkov a poškodených, ktorí preukazovali vinu obvineného W. Š.. Návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka Ing. S. J. mal totiž podľa obvineného smerovať k spochybneniu jediného priameho dôkazu, ktorý ho zo spáchania skutkov uvedených v bodoch 4/ a 5/ usvedčoval, t. j. výpoveď svedka N. D.. Vzhľadom k tomu, že súd sa ani nepokúsil svedka predvolať, alebo iným zákonným spôsobom zabezpečiť jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní, spochybnil vierohodnosť hlavného usvedčujúceho dôkazu, čo vyvoláva otázky vo vzťahu k celkovej spravodlivosti konania. Pochybnosť o ústavnej udržateľnosti sa prehĺbila v dovolacom rozhodnutí, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že výpoveď svedka by zrejme nemohla byť rozhodujúcim dôkazom o nevine W. Š..

Ostatným námietkam W. Š. prezentovaných v jeho ústavnej sťažnosti ústavný súd nevyhovel.

Po zrušení uznesenia najvyššieho súdu zo 17. mája 2021, sp. zn. 2TdoV/11/2017 v časti výroku vzťahujúcom sa na osobu obvineného W. Š. nálezom ústavného súdu zo 7. septembra 2023, sp. zn. I. ÚS 72/2023 bola trestná vec v zrušenej časti vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie o dovolaní podanom obvineným W. Š. 17. októbra 2023.

Na úvod považuje najvyšší súd za potrebné ozrejmiť zloženie dovolacieho senátu.

Podľa čl. XV ods. 1 Rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2023 v znení opatrení č. 1 až 9 účinného od 16. októbra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) trestná vec, ktorá bola opätovne predložená najvyššiemu súdu (i) na rozhodnutie o odvolaní po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o odvolaní alebo dovolaní zrušením skoršieho rozsudku a vrátením veci súdu prvého stupňa alebo o sťažnosti zrušením skoršieho uznesenia, ktorým sa malo trestné stíhanie skončiť alebo ktorým bola obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi, (ii) a na rozhodnutie o sťažnosti po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o sťažnosti podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku, sa prideliť tomu istému senátu, bez ohľadu na jeho číselné označenie, ktorý rozhodoval vo veci naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do tohto senátu zastavený. Ak takého senátu niet, vec sa prideliť podľa čl. IV ods. 4 písm. a) až c) rozvrhu práce.

Podľa čl. XV ods. 2 rozvrhu práce rovnako ako v odseku 1 sa postupuje aj v prípade trestnej veci, ktorá bola opätovne predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie v dôsledku zrušenia jeho rozhodnutia dovolacím súdom alebo Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Podľa čl. IV ods. 4 písm. a) rozvrhu práce ak nie je ďalej pre agendu niektorého kolégia ustanovené inak, vec, ktorá bola opätovne predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu v dôsledku zrušenia jeho rozhodnutia Ústavným súdom Slovenskej republiky alebo po tom, ako najvyšší súd vec vrátil bez rozhodnutia (vec vybavil „inak“) alebo rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa prideliť senátu, ktorý vec vrátil alebo vo veci rozhodoval naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do tohto senátu zastavený alebo ak je tento senát neobsadený. Týmto senátom (bez ohľadu na jeho číselné označenie a tiež prípadné zaradenie sudcov do iných senátov) sa na účely tohto rozvrhu práce rozumie senát zložený zo sudcov, ktorí vec prejednali a rozhodli alebo vrátili pred jej opätovným predložením najvyššiemu súdu. Ak takého senátu niet, vec sa prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca pôsobiaci pôvodne v takej veci ako sudca - spravodajca (ďalej len „spravodajca“).

Vzhľadom na skutočnosť, že senátu, ktorý trestnú vec naposledy prejednal a rozhodol zložený zo sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Jany Serbovej (v súčasnej dobe JUDr. Kostolanská), JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Aleny Šiškovovej a JUDr. Martina Bargela niet, trestná vec bola pridelená senátu 2TdoV, v ktorom bol zaradený sudca pôsobiaci pôvodne v tejto trestnej veci ako sudca spravodajca, t. j. JUDr. Peter Hatala, ktorý ako riadiaci predseda predmetného súdneho oddelenia podľa čl. V ods. 2 rozvrhu práce prideliť trestnú vec sudkyňi spravodajkyňi JUDr. Jane Kostolanskej. Ďalšími členmi senátu 2TdoV sú v zmysle rozvrhu práce JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Peter Štift a JUDr. Petr Kaňa.

Podľa § 362b ods. 1 Trestného poriadku po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou

oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaného dovolania pristúpil najvyšší súd k jeho preskúmaniu na neverejnom zasadnutí v rozsahu uplatnených námietok obvineného W. Š. a s prihliadnutím na nález ústavného súdu zo 7. septembra 2023, sp. zn. I. ÚS 72/2023, pričom dospel k záveru, že boli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e) a písm. c) Trestného poriadku.

Ešte pre objasnenie dovolacích dôvodov súd uvádza, že pôvodne bol vo veci určený termín verejného zasadnutia, najmä s ohľadom na prípadnú potrebu výsluchu obvineného v súvislosti s rozhodovaním podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku (II. ÚS 597/2012). Obvinený W. Š. však listom z 29. apríla 2024 súdu oznámil, že žiada, aby senát najvyššieho súdu vo veci dovolacieho konania konal na verejnom zasadnutí v jeho neprítomnosti, k čomu dal výslovný súhlas a zároveň požiadal, aby bola zrušená jeho eskorta na najvyšší súd z výkonu trestu.

Bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len v dvoch prípadoch, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Keďže obvinený má právo vyjadriť sa k jednotlivým dôvodom väzby a na rozhodovaní dovolacieho súdu sa osobne nechcel zúčastniť, v súlade so zákonom včas vyvinula procesnú aktivitu jeho obhajkyňa, ktorá vo vyššie rozvedenom doplnení dovolania a predloženom potvrdení o súhlase otca obvineného vzniesla argumenty proti jednotlivým dôvodom väzby.

Za takejto procesnej situácie, vychádzajúc z ustanovenia § 382a Trestného poriadku, podľa ktorého dovolací súd môže rozhodnúť o dovolaní aj na neverejnom zasadnutí, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku, dovolací súd napokon rozhodoval na neverejnom zasadnutí, s následným verejným vyhlásením prijatého rozsudku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vzhľadom na obvinený W. Š. v pochybnostiach o nestrannosti a nezáujatosti senátu súdu I. stupňa vzhľadom na prejudikovanie viny obvineného Q. D.Š. a z toho vyplývajúce prejudikovanie jeho viny, ako aj priame prejudikovanie jeho viny v rozhodnutiach o schválení dohôd o vine a treste jeho spoluobvinených.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencovi alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

V kontexte obvineným namietaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, pod ktorý subsumoval námietku týkajúcu sa prejudikovania jeho viny v rozsudku o schválení dohôd o vine a treste iných obvinených najvyšší súd poukazuje na rozsudok súdu I. stupňa z 13. augusta 2012, sp. zn. PK-1T/10/2012, právoplatný 13. augusta 2012, ktorým súd I. stupňa v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Králik a členov JUDr. Jána Buvalu a JUDr. Emila Klemaniča podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohody o vine a treste uzatvorené medzi prokurátorom a (v tom čase) obžalovaným K. Š. z 13. augusta 2012, č. k. VII/2 Gv 43/12-108 a prokurátorom a (v tom čase) obžalovaným Ing. K. K. z 13. augusta 2012, č. k. VII/2 Gv 43/12-106, pričom v skutkoch uvedených v bode 1/ a v bode 3/ predmetného rozsudku bolo ustálené:

1/ v presne nezistenom čase pre rokom 1998 bola založená zločinecká skupina pôsobiaca až do súčasnosti prevažne na území D. a jej V., ktorej členovia sa označujú ako „I.“, kde v súčasnosti najmenej od roku 2005 v štruktúre jednej časti skupiny pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni Q. D. s prezývkou „A. Q.“, ktorý koordinuje a usmerňuje jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí musia plniť ním dané pokyny, pričom na strednom organizačnom článku skupiny sa nachádzajú aj C. W. prezývaný „Č. C.“, F. R., W. Š. prezývaný „W.“ a K. W. prezývaný „W.“, ktorí plnia alebo zabezpečujú plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavenej osoby, ako aby sami zadávajú príkazy nižšie postaveným členom, teda najmä osobám N. A. prezývaný „D.“, K. H. prezývaný „W.“, K. Š. prezývaný „Š.“, N. D. prezývaný „C. N.“ a K. Š., pričom jednotliví členovia skupiny konajú koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov a to s cieľom získania najmä finančného prospechu za spáchania rôznych zločinov a to s cieľom získania najmä finančného prospechu za spáchanie týchto zločinov, pričom sa Q. D., W. Š., F. R., N. A., K. Š. a K. Š. v období od roku 2007 až 2008 podieľali na spáchaní aspoň jedného z najmenej ôsmich zločinov a obzvlášť závažných zločinov spáchaných členmi skupiny v danom období, ...

3/ N. A., N. D., K. Š. U. spolu s J. I., nar. XX. K. XXXX na základe zadania W. Š., ktorý v zločineckej skupiny pôsobil na vyššej úrovni, si 26. septembra 2007 rozdelili úlohy za účelom vykonania podpálenia nehnuteľnosti ...

Následne bol obvinený W. Š. uznaný za vinného senátom súdu I. stupňa zloženého z rovnakých sudcov (predseda senátu JUDr. Igor Králik a členovia senátu JUDr. Ján Buvala a JUDr. Emil Klemanič), a to spolu s ďalšími obvinenými rozsudkom z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012.

Najvyšší súd s prihliadnutím na nález ústavného súdu zo 7. septembra 2023, sp. zn. I. ÚS 72/2023, poukazujúc na rozhodovaciu prax ESLP (rozsudky vo veciach: Karaman proti Nemecku, č. sťažnosti 17103/10, z 27. februára 2014, Meng proti Nemecku, č. sťažnosti 1128/17, zo 16. februára 2021 alebo Mucha proti Slovenskej republike, č. sťažnosti 63703/19, z 25. novembra 2021) ako aj SDEÚ (rozsudky vo veciach: C-377/18 z 5. septembra 2019, C-709/18 z 28. mája 2020 alebo C-440/19 z 18. marca 2021), považuje za nevyhnutné citovať podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, a to body 50-66, v zmysle ktorých:

50. Nie je pochybnosť o tom, že sťažovateľ bol súdený a odsúdený tým istým prvostupňovým súdom, ktorý predtým odsúdil jeho spolupáchateľov za trestné činy, ktoré spáchali spoločne, a že pri definovaní týchto skutkov prvostupňový súd odkázal aj na účasť sťažovateľa.

51. V tomto ohľade Súd na úvod poznamenáva, že predmetný senát súdu prvého stupňa pozostával výlučne zo sudcov z povolania, o ktorých treba predpokladať, že boli viac vyškolení a pripravení na to - ako by to bolo u laického sudcu - aby sa odpútali od svojich skúseností a záverov v predchádzajúcom konaní proti spolupáchateľom sťažovateľa. Poznamenáva tiež, že v konaní proti sťažovateľovi prvostupňový súd sám vypočul svedkov, znalca a vykonal iné dôkazy, a že vo svojom rozsudku, ktorým bol sťažovateľ odsúdený, dospel k vlastným skutkovým a právnym zisteniam, pričom nebol

viazaný rozsudkami o spolupáchateľoch po právnej stránke.

52. Aj keď ide o dôležité prvky pri skúmaní otázky, či súd prvého stupňa splnil požiadavku nestrannosti podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru v sťažovateľovom prípade, nebránia Súdu preskúmať, či rozsudky sťažovateľových spolupáchateľov v skutočnosti prejudikovali otázku jeho viny.

53. V tomto momente Súd poznamenáva, že na rozdiel od prípadov ako Meng, neboli rozsudky sťažovateľových spolupáchateľov založené na hodnotení dôkazov proti nim alebo komukoľvek inému. V skutočnosti boli založené na dohodách o vine a treste, na základe ktorých spolupáchatelia uznali svoju vinu za trestné činy, ktoré v nich boli presne opísané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu však Súd nepovažuje tento rozdiel za rozhodujúci, a to z nasledujúcich dvoch dôvodov.

54. Po prvé, zatiaľ čo v rámci Dohovoru existujú rôzne spôsoby konania o dohodách o vine a treste, na Slovensku existuje systém, v ktorom proces vyjednávania o vine a treste vedie k odsúdeniu za trestný čin. Ako vyplýva zo skutkového stavu, ako aj z platnej právnej úpravy, dohody o vine a treste schvaľuje súd vo forme verejne vyhláseného rozsudku a ich výrok je formulovaný rovnako ako v riadnych odsudzujúcich rozsudkoch - najmä pokiaľ ide o výrok, že spáchaním určitého skutkovo vymedzeného konania (resp. nekonania) sa obžalovaný dopustil predmetného trestného činu. Pokiaľ ide o skutočný rozsah súdneho prieskumu vo vzťahu k dohode o vine a treste, Súd konštatuje určitý nesúlad medzi postojom, ktorý zaujali súdy v prípade sťažovateľa a vlády na jednej strane, a platnými právnymi predpismi na strane druhej. Súdy a vláda najmä naznačili, že pri súdnom schvaľovaní dohôd o vine a treste sťažovateľových spolupáchateľov nebolo hodnotené nič iné ako zákonnosť a spravodlivosť týchto dohôd. Zdá sa však, že predpisy týkajúce sa rámca prerokovania žiadosti o schválenie takýchto dohôd naznačujú, že súd, ktorý takéto dohody skúma, musí toto posúdenie vykonať v širšom skutkovom a procesnom kontexte.

55. Po druhé, Súd poznamenáva, že rozsudky schvaľujúce dohody sťažovateľových spolupáchateľov o vine a treste obsahovali podrobný skutkový popis ich trestných činov vrátane úlohy sťažovateľa v nich ako spolupáchateľa, pričom presný skutkový popis niektorých ich trestných činov bol zhodný s presným skutkovým popisom jemu pripisovaných trestných činov. Hoci tieto rozsudky neobsahujú žiadne samostatné uznanie viny vo vzťahu k sťažovateľovi ako takému, treba ich vnímať vo svetle skutkových podstat predmetných trestných činov - najmä založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny, ktorá predpokladá koordinovanú trestnú činnosť zo strany viacerých páchatel'ov. Odsúdenie sťažovateľových spolupáchateľov za tieto trestné činy na základe uvedeného popisu ich trestných činov, ktorý obsahoval presné skutkové vymedzenie konkrétnej úlohy sťažovateľa v nich, bolo teda v princípe spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, či toto odsúdenie neprejudikovalo aj otázku, či on sám splnil všetky kritériá potrebné na to, aby bol považovaný za páchatel'a predmetných trestných činov.

56. Takéto odvolávanie sa na sťažovateľa a jeho konanie môže v zásade viesť k ochrane jeho práva byť považovaný za nevinného. Súd si je vedomý toho, že k akémukoľvek možnému zásahu do tohto práva by došlo predovšetkým v konaní týkajúcom sa sťažovateľových spolupáchateľov a nič nenasvedčuje tomu, že by toto konanie namietol akýmkoľvek priamym podaním. Napriek tomu je možné porušenie späť so súdnym konaním sťažovateľa prostredníctvom jeho identifikácie a ich súdom, ako aj so skutočnosťou, že, ako uznal aj ten istý súd, odsúdenia jeho spolupáchateľov boli súčasťou prípadu proti sťažovateľovi a toto bolo aj zaznamenané.

57. Súd opakuje, že zásada prezumpcie neviny bude porušená, ak súdne rozhodnutie alebo vyhlásenie verejného činiteľa, týkajúce sa osoby obvinenej z trestného činu, odzrkadľuje názor, že táto osoba je vinná skôr, ako bola tejto osobe skutočne preukázaná vina podľa zákona. Je potrebné zásadne rozlišovať medzi vyhlásením, že niekto je len podozrivý zo spáchania trestného činu, a jasným vyhlásením, ak neexistuje právoplatné odsúdenie, že jednotlivec spáchal daný trestný čin. V tejto súvislosti Súd zdôraznil dôležitosť výberu slov verejných činiteľov vo vyhláseniach, ktoré urobili predtým, ako bola osoba súdená a uznaná vinnou z konkrétneho trestného činu. Aj keď je použitie jazyka v tomto ohľade

mimoriadne dôležité, Súd okrem toho poukázal na to, že to, či vyhlásenie verejného činiteľa porušuje zásadu prezumpcie neviny, sa musí určiť v kontexte konkrétnych okolností, za ktorých napadnutý výrok zaznel. Dokonca aj použitie niektorých nešťastných jazykových prostriedkov nemusí byť rozhodujúce, ak sa vezme do úvahy charakter a kontext konkrétneho konania.

58. Súd uznal, - a v širšom meradle aj na európskej úrovni - že v zložitých trestných konaniach, do ktorých je zapojených niekoľko osôb, ktoré nemožno súdiť spoločne, môžu byť odkazy prvostupňového súdu na účasť tretích strán, ktoré môžu byť neskôr súdené oddelene, nevyhnutné pre posúdenie viny obžalovaných a že trestné súdy sú povinné čo najpresnejšie a najpodrobnejšie zistiť skutkový stav veci dôležitý pre posúdenie právnej zodpovednosti obžalovaných a nemôžu zistený skutkový stav uvádzať ako obyčajné obvinenia alebo podozrenia. Týka sa to aj skutočností súvisiacich s účasťou tretích strán, hoci akej potrebnej takéto skutočnosti uviesť, súd by sa mal vyvarovať poskytovaniu viac informácií, ako je potrebné na posúdenie právnej zodpovednosti osôb obžalovaných v konaní pred ním. Okrem toho Súd tiež konštatoval, že aj keď zákon výslovne uvádza, že z trestného konania, na ktorom sa osoba nezúčastnila, nemožno vyvodzovať závery o vine osoby, súdne rozhodnutia musia byť formulované tak, aby sa predišlo akémukoľvek možnému predbežnému rozhodnutiu o vine tretej strany na ten účel, aby nebolo ohrozené spravodlivé preskúmanie obžaloby v samostatnom konaní.

59. Obracajúc sa naspäť k skutkovým okolnostiam prejednávanej veci, vzhľadom na povahu trestných činov, z ktorých boli obvinení spolupáchatelia sťažovateľa, súvisiacich s organizovanou trestnou činnosťou a vzhľadom na to, že trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny mohol byť podľa povahy veci spáchaný len spoločne s inými, sa zdá byť nepochybné, že pre posúdenie ich prípadov bolo nevyhnutné odkázať v skutkovom vymedzení ich trestnej činnosti na tretie osoby.

60. Pokiaľ ide o úroveň podrobností obsiahnutých v odkazoch v rozsudkoch sťažovateľových spolupáchateľov na iného spolupáchateľa s osobitným postavením v skupine a úlohou v konkrétnych stíhaných konaniach alebo opomenutiach, Súd považuje za otázne, či bolo potrebné individuálne identifikovať sťažovateľa. Môže sa totiž zdať, že rozhodujúcim bodom pri právnej klasifikácii stíhaných činov alebo opomenutí bola skôr generická prítomnosť spolupáchateľa so špecifickým postavením alebo úlohou, než individuálna prítomnosť konkrétnej osoby. Súd sa však domnieva, že nebol vyzvaný na to, aby na túto otázku odpovedal presvedčivo, pretože aj za predpokladu, že by to bolo skutočne potrebné, z dôvodov vysvetlených ďalej nemožno odkazy na sťažovateľa a jeho konanie v rozsudkoch týkajúcich sa jeho spolupáchateľov akceptovať ako formulované tak, aby sa vyhol prípadnému (aj keď len implicitnému) predbežnému úsudku o jeho vine.

61. Predmetné odkazy neboli v žiadnom prípade formulované tak, aby naznačovali, že v danom čase sťažovateľ bol len obvinený, a že bol stíhaný v samostatnom trestnom konaní. Zároveň sa v odôvodnení rozsudkov odsudzujúcich spolupáchateľov ani nikde inde neobjavuje takáto formulácia a ani iné vysvetlenie v tom zmysle, že by jeho vina nebola ešte právoplatne preukázaná.

62. Je pravdou, že rozsudky odsudzujúce spolupáchateľov odkazovali na sťažovateľa len jeho iniciálami a prezývkou. Ako sa však uvádza aj v zjednocujúcom stanovisku (pozri skôr uvedený ods. 29), je zrejmé, že súd prvého stupňa si bol dokonale vedomý jeho totožnosti. Navyše, a čo je dôležitejšie (keďže presné skutkové vymedzenie trestnej činnosti sťažovateľa je totožné s vymedzením trestnej činnosti jeho spolupáchateľov), nemožno pochybovať o tom, že jeho účasť na ich trestnej činnosti bola individuálne a konkrétne uvedená v rozsudkoch konštatujúcich, že spolupáchatelia boli vinní.

63. Vnútroštátne súdy aj vláda pri konfrontácii s námietkami sťažovateľa citovali zjednocujúce stanovisko z 5. apríla 2017. Ako vyplýva z jeho obsahu, cieľom tohto stanoviska bolo skonsolidovať rozdielny výklad a aplikáciu niektorých ustanovení TP týkajúcich sa prezumpcie neviny a nestrannosti súdu v kontexte dohody o vine a treste na abstraktnej úrovni. Inými slovami, poskytuje výkladové usmernenie vo vzťahu k platným právnym ustanoveniam, a preto sa zaoberá výlučne otázkami zákonnosti. Najmä pokiaľ ide o nestrannosť súdu, ktorý postupne odsudzuje spolupáchateľov, zjednocujúce stanovisko uvádza, že tento by mal byť posudzovaný z pohľadu neutrálneho pozorovateľa,

ktorý je však informovaný aspoň o základných zárukách uplatňovaných v použitých postupoch. Vzhľadom na to, ako boli tieto postupy nastavené, nevznikla žiadna otázka nestrannosti. Bez ohľadu na uskutočniteľnosť roly pozorovateľa, ktorý je treťou stranou a ktorý má požadované znalosti o predmetných postupoch (vzhľadom na to, že súdny výklad platných pravidiel sa rozchádzal tak, že si vyžadoval konsolidáciu prostredníctvom skôr uvedeného zjednocujúceho stanoviska), Súd poznamenáva, že toto rozhodnutie sa nijako nezaoberalo lingvistickým ani iným individuálnym aspektom predmetných rozsudkov.

64. Keďže prvostupňový súd sťažovateľa považoval odsúdenia jeho spolupáchateľov za súčasť prípadu proti nemu, prinajmenšom na prvý pohľad mal zjavnú motiváciu zostať v súlade s predchádzajúcimi rozsudkami, pretože akékoľvek protichodné zistenia v jednom rozsudku by mohli podkopať dôveryhodnosť toho druhého. Podobne - vzhľadom na to, že sťažovateľovo odsúdenie bolo do značnej miery založené na dôkazoch poskytnutých spolupáchateľmi, ktorí ho predtým inkriminovali prostredníctvom priznání, ktoré poskytli v konaní o dohodách o vine a treste - mali tiež zjavnú motiváciu neodporovať ich predchádzajúcim vyjadreniam.

65. Do tej miery, v akej vláda tvrdila, že sťažovateľove námietky boli vyjadrené len abstraktne, čo je v súlade s konštatovaním ústavného súdu, že sťažovateľ neuviedol žiadny argument v tom zmysle, že by prvostupňový súd citoval množstvo výňatkov z rozsudkov odsudzujúcich jeho spolupáchateľov, Súd považuje za zarážajúce, že toto konštatovanie ústavného súdu zrejme ignoruje skutočnosť, že skutkové opisy trestných činov pripisovaných sťažovateľovi boli úplne totožné s tými, ktoré sa týkali jeho spolupáchateľov. Okrem toho, Súd berie na vedomie stanovisko sťažovateľa k stanovisku vlády - konkrétne, že vnútroštátny systém v skutočnosti nestanovil postup, ktorým by bolo možné namietať jednotlivé aspekty daného prípadu. Vláda na tento argument nereagovala, pričom sa zamerala najmä na všeobecné črty fungovania systému dohôd o vine a treste vo svetle zjednocujúceho stanoviska a skôr uvedenej novely TP, ktorá nadobudla účinnosť v roku 2019.

66. Súd preto konštatuje, že aj keď boli všeobecné procesné záruky, uvedené v zjednocujúcom stanovisku z 5. apríla 2017, nepochybne relevantné, vzhľadom na konkrétne skutočnosti tohto prípadu neboli dostatočné. Vzhľadom na ich znenie, rozsudky proti spolupáchateľom sťažovateľa porušili právo sťažovateľa považovať ho za nevinného, kým sa nepreukáže jeho vina. Vzhľadom na úlohu, ktorú zohrali v trestnom konaní sťažovateľa, ktoré sa konalo pred tým istým súdom, jeho pochybnosti o nestrannosti súdu boli teda objektívne odôvodnené.

Zároveň najvyšší súd cituje z rozsudku SDEÚ z 5. septembra 2019, sp. zn. C-377/18:

Článok 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa v dohode, v ktorej obvinená osoba uzná svoju vinu výmenou za nižší trest a ktorú musí schváliť vnútroštátny súd, ako spolupáchateľa predmetného trestného činu výslovne uviedli nielen osoba, ktorá túto dohodu uzavrela, ale aj iné obvinené osoby, ktoré svoju vinu neuznali a ktoré sú stíhané v samostatnom trestnom konaní, pod podmienkou, že ich uvedenie je jednak nevyhnutné na kvalifikáciu právnej zodpovednosti osoby, ktorá uvedenú dohodu uzavrela, a jednak že v tej istej dohode sa jasne uvedie, že tieto ostatné osoby sú stíhané v rámci samostatného trestného konania a že ich vina nebola zákonným spôsobom preukázaná.“

Z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že rozhodnutie sudcu o totožnom skutku alebo spolupáchateľovi v samostatnom konaní neznamená automaticky, že sudca nebude nestranný v budúcom konaní, problematickým však môže byť, ak predchádzajúce rozhodnutie obsahuje podrobný popis osoby, ktorá bola stíhaná v inom trestnom konaní a doposiaľ o nej nebolo právoplatne rozhodnuté a to najmä v prípade, ak sa uvádza jej zapojenie do trestnej činnosti, alebo ak je z neho zrejmé, že daná osoba mala spáchať trestný čin. I keď je v trestnom konaní odkaz na iné osoby nevyhnutný pre spravodlivé posúdenie viny tej ktorej osoby (najmä pri trestných činoch spáchaných zločineckou skupinou), je potrebné dodržať kritéria stanovené rozhodovacou činnosťou ESĽP a SDEÚ, ktorú

najvyšší súd vyššie špecifikoval a zároveň neuvádzať viac informácií, ako je pre posúdenie viny osoby, ktorá rozhodnutím nie je uznaná za vinnú potrebné. Je preto dôležité formovať výroky tak, aby nedochádzalo k vzniku objektívnych pochybností o nestrannosti sudcu a to dostatočným diferencovaním osoby a jej účasti na skutku tak, aby bolo zrejmé, že jej vina nebola predmetom posudzovania.

K porušeniu prezumpcie nevinu teda dochádza vtedy, keď súd v rozsudku, ktorým uzná za vinnú inú osobu pre zhodný skutok ako ten, o ktorom sa aktuálne koná proti obvinenému, pričom do popisu skutku, z dôvodu že to považuje za nevyhnutné pre správne uvedenie právnej kvalifikácie zahrnie aj obvineného, avšak urobí tak bez výslovného vyjadrenia, že tento obvinený je stíhaný v rámci samostatného trestného konania a jeho vina doposiaľ nebola zákonným spôsobom preukázaná.

V prejednávanej trestnej veci sa jedná o skupinovú trestnú činnosť vzťahujúcu sa na viacerých obvinených. Ako už najvyšší súd vyššie uviedol, vo vzťahu k obvineným K. Š. a Ing. K. K. súd I. stupňa v rovnakom zložení senátu, v akom rozhodoval aj o vine obvineného W. Š. rozsudkom schválil dohody o vine a treste, ktoré títo obvinení uzatvorili s prokurátorom. Vychádzajúc z povahy stíhanej trestnej činnosti (zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a ďalšie trestné činy spáchané viacerými obvinenými spoločne ako členmi tejto zločineckej skupiny), skutkový opis týkajúci sa obvineného W. Š. bol v rozsudku, ktorým boli schválené dohody o vine a treste týkajúce sa jeho spoluobvinených, bol pre správnu kvalifikáciu právnej zodpovednosti obvinených K. Š. a Ing. K. K. nevyhnutný.

Na druhej strane však najvyšší súd musí poznamenať, že z predmetného rozsudku (o schválení dohôd o vine a treste) nie je zrejma žiadna zmienka o tom, že vina obvineného W. Š. za skutky opísané v danom rozsudku nebola zákonným spôsobom právoplatne preukázaná a že W. Š. je trestne stíhaný v rámci samostatného trestného konania. Vzhľadom k tomu, že skutky uvedené v bode 1/ a v bode 3/ (citovaných vyššie) rozsudku súdu I. stupňa z 13. augusta 2012, sp. zn. PK-1T/10/2012, sa obvineného W. Š. bezprostredne týkali (jeho presné zaradenie v zločineckej skupine a vymedzenie jeho úloh, zároveň, že sa v rozmedzí rokov 2007 až 2008 podieľal na spáchaní aspoň jedného z ôsmich zločinov a obzvlášť závažných zločinov a v skutku uvedenom v bode 3/ je priamo uvedené, že konkrétne osoby spáchali skutok na základe jeho zadania), mal rozsudok schvaľujúci dohody o vine a treste uzatvorené so spoluobvinenými W. Š. podľa judikatúry ESĽP a SDEÚ spĺňať vyššie spomenuté kritéria, čo však evidentne nespĺňa. Takáto formulácia skutkov, akú najvyšší súd vyššie popísal môže z objektívneho hľadiska vyvolať podozrenie, že sudcovia, ktorí vo veci rozhodovali prijali záver o vine obvineného W. Š. skôr, než jeho vinu objektívne posúdili na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, v zmysle čoho je najvyšší súd toho názoru, že existuje oprávnená pochybnosť o nezáujatosti sudcov, ktorí v rámci senátu vo veci obvineného W. Š. konali a rozhodovali.

Zároveň najvyšší súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že k schváleniu dohôd o vine a treste obvinených K. Š. a Ing. K. K. rozsudkom súdu I. stupňa došlo v jednom a tom istom konaní, v ktorom bol obvinený W. Š. následne spolu s ďalšími obvinenými uznaný za vinného. Uvedené môže navodzovať dojem, že sudcovia, ktorí takúto dohodu, resp. dohody schválili, pričom v popise skutkov priamo identifikovali obvineného W. Š. a bez akejkoľvek doložky ohľadom neuzavretého konania vo vzťahu k jeho vine uviedli, že sa na trestnej činnosti podieľal, akú mal v zločineckej skupine pozíciu, čo bolo náplňou jeho práce a ako sa podieľal na spáchaní skutku v bode 3/, je budú chcieť ostať konzistentnými vo svojich záveroch, čím sa javí, že vo vzťahu k obvinenému W. Š., pri uznaní jeho viny mohli konať zaujato, s vopred ustáleným názorom (v čase schvaľovania dohôd o vine a treste) na jeho vinu.

Za nevyhnutné považuje najvyšší súd vyjadriť sa k námietke obvineného W. Š. týkajúcej sa prejedávania viny obvineného Q. D. v bode 1/ rozsudku (zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny), keď v inom konaní, za uvedenia celého mena Q. D., schválil dohodu o vine a treste T. K. a N. K.. Zaujatosť vo vzťahu k obvinenému Q. D. sa potom údajne odráža aj pri rozhodovaní o ostatných spoluobvinených. Argumentovanie o zaujatosti sudcov vo vzťahu k obvinenému W. Š. cez údajnú zaujatosť k obvinenému Q. D. nie je namieste. Prípadná zaujatosť sudcov

sa vždy posudzuje individuálne ku každému obvinenému.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa rozumie vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod) je spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V danej spojitosti dovolací súd zdôrazňuje, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania. Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Obvinený v dovolaní okrem iného namietal, že súd I. stupňa nevyvinul dostatočné úsilie na zistenie skutkového stavu a nevykonal vo veci všetky dostupné dôkazy za účelom odstránenia rôznych variantov spáchania skutku, ktorý stojí na jedinom spolupracujúcom svedkovi a to tým, že nevykonal výsluch nim navrhovaného svedka Ing. S. J., pričom jeho odmietnutie riadne neodôvodnil.

Najvyšší súd vedomý si toho, že po zrušení rozsudkov najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 a súdu I. stupňa z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 v časti výrokov týkajúcich sa obvineného W. Š.Q., a vrátení tejto trestnej veci súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie v inom zložení senátu bude tento povinný vykonať konanie vo vzťahu k obvinenému W. Š. od začiatku, považoval i tak za nevyhnutné, a to najmä vzhľadom na nález ústavného súdu zo 7. septembra 2023, sp. zn. I. ÚS 72/21023, konštatovať i porušenie práv obvineného vychádzajúce z naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený W. Š. v konaní na súde I. stupňa navrhol vypočutie svedka Ing. S. J., ktorý mal potvrdiť, alebo vyvrátiť tvrdenia iného svedka, týkajúce sa spáchania skutkov uvedených v bode 3/ a v bode 4/ obvineným. Súd I. stupňa však jeho návrh so stručným odôvodnením odmietol, pričom najvyšší súd prisvedčil záverom súdu I. stupňa. Ústavný súd pri preskúvaní či bolo posúdenie navrhovaného dôkazu súdom I. stupňa a v nadväznosti na to v kontexte uplatneného dovolacieho dôvodu rozhodnutiami najvyššieho súdu ústavne udržateľné, použil na tento účel tzv. „Perna test“, pričom identifikoval problém v celkovej spravodlivosti konania v spojení s časťou odôvodnenia najvyšším súdom ako súdom dovolacím, ktorý poukázal na viacerých svedkov a poškodených, ktorí preukazovali vinu obvineného W. Š.. Návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka Ing. S. J. mal totiž podľa obvineného smerovať k spochybneniu jediného priameho dôkazu, ktorý ho zo spáchania skutkov uvedených v bodoch 4/ a 5/ usvedčoval, t. j. výpoveď svedka N. D.. Vzhľadom k tomu, že súd I. stupňa sa svedka ani nepokúsil predvolať, alebo iným zákonným spôsobom zabezpečiť jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní, spochybnil vierohodnosť hlavného usvedčujúceho dôkazu, čo vyvoláva otázku

vo vzťahu k celkovej spravodlivosti konania. Pochybnosť o ústavnej udržateľnosti sa prehlbila v dovolacom rozhodnutí, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že výpoveď svedka by zrejme nemohla byť rozhodujúcim dôkazom o nevine W. Š..

Reagujúc na vyššie uvedené závery ústavného súdu najvyšší súd konštatuje, že súd I. stupňa nesprávne postupoval, keď návrh obvineného W. Š. na vykonanie dôkazu (výsluch svedka Ing. S. J.) bez riadneho odôvodnenia odmietol, pričom sa o zabezpečenie prítomnosti tohto svedka na hlavnom pojednávaní vôbec nepokúsil a zároveň je potrebné podotknúť, že sa jedná o svedka, ktorý mal vypovedať k závažným okolnostiam týkajúcich sa spáchania skutkov v bode 3/ a v bode 4/ obvineným, resp. jeho výpoveď mohla potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia kľúčového svedka, ktorý vo vzťahu k predmetným skutkom vypovedal. Súd I. stupňa sa mal prinajmenšom pokúsiť zabezpečiť prítomnosť navrhovaného svedka a v prípade ak by to nebolo možné, riadne svoj postup odôvodniť. Najvyšší súd takýto postup súd I. stupňa považuje za nesprávny, t. j. porušujúci práva obvineného na obhajobu.

Dovolací súd v nadväznosti na vyslovenie porušenia ustanovenia § 319 Trestného poriadku odvolacím súdom, ktorý odvolanie obvineného W. Š. zamietol uvádza, že bolo primárne povinnosťou odvolacieho súdu napraviť pochybenie súdu I. stupňa.

Čo sa týka ďalších dovolacích námietok, ktoré obvinený W. Š. vo svojom dovolaní uplatnil, najvyšší súd sa k nim s ohľadom na vyššie prijaté závery nevyjadril pretože to považoval za predčasné, keďže konanie sa vracia do štádia po podaní obžaloby (týkajúce sa výhradne obvineného W. Š.), vec bude prejednávať senát v inom zložení, v akom ho pôvodne rozhodoval. Ak by sa najvyšší súd v súčasnom štádiu konania zaoberal akýmkoľvek inými dovolacími námietkami obvineného, zaviazal by tak svojim právnym názorom jednak senát súdu I. stupňa a v prípade odvolacieho konania aj senát najvyššieho súdu, ktoré ešte len budú (v prípade odvolania iba v pravdepodobnej rovine) v tejto trestnej veci konať a rozhodovať. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd s ďalšími námietkami obvineného bližšie nezaoberal.

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod odpiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku ak prikazuje dovolací súd vec podľa odseku 1 na nové prerokovanie a rozhodnutie, môže súčasne nariadiť, aby ju súd rozhodol v inom zložení senátu alebo aby ju rozhodol iný sudca. Z dôležitých dôvodov môže tiež vec prikázať na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Najvyšší súd na podklade už vyššie uvedenej argumentácie, aplikujúc citované zákonné ustanovenia, pri konštatovaní porušenia zákona najvyšším súdom v dovolacom konaní ale i súdom I. stupňa v prvostupňovom konaní vo vyššie uvedených ustanoveniach a tým aj naplnenia dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e), písm. c) Trestného poriadku, považoval za nevyhnutné zrušiť odvolací rozsudok najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013, ako aj rozsudok súdu I. stupňa z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, oba vo výrokoch týkajúcich sa výlučne obvineného W.

Š., a súčasne aj ďalšie rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Podľa § 391 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Súd I. stupňa bude po vrátení trestnej veci povinný opätovne konať a rozhodnúť o pôvodne podanej obžalobe na obvineného W. Š. pri viazanosti právnym názorom najvyššieho súdu podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku, avšak vzhľadom na vyššie rozvinuté úvahy najvyššieho súdu týkajúce sa porušenie prezumpcie neviny obvineného v rozsudku schvaľujúcom dohody o vine a treste vo vzťahu k jeho spoluobvineným pri skutkoch týkajúcich sa aj obvineného W. Š., v inom zložení senátu a pri dôslednom dodržaní všetkých do úvahy prichádzajúcich ustanovení Trestného poriadku vrátane zákazu zmeny k horšiemu podľa § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

Najvyšší súd dáva súdu I. stupňa do pozornosti, že podľa odpisu registra trestov došlo u obvineného W. Š. rozsudkom súdu I. stupňa z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014 k upusteniu od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na jeho odsúdenie v tejto veci (t. j. rozsudok súdu I. stupňa z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013). Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd predmetné rozsudky vo vzťahu k obvinenému W. Š. týmto rozsudkom zrušil, dovoľuje si upozorniť súd I. stupňa na presah tohto rozsudku do trestnej veci v ktorej bolo upustené od jeho potrestania.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací týmto rozsudkom na podklade dovolania obvineného W. Š. zrušil rozhodnutia súdu I. stupňa a najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vo výrokoch, ktoré sa ho týkajú, zanikol zákonný podklad pre ďalší výkon úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov, ktorý mu bol rozsudkom súdu I. stupňa pôvodne uložený, v zmysle čoho podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku nastal dôvod na obligatórne rozhodovanie o jeho väzbe, čím bola de facto naplnená formálna podmienka väzby. Najvyšší súd preto ďalej skúmal, či sú splnené aj materiálne podmienky väzby.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 <.. alebo § 81 <..

Materiálna podmienka väzby spočívajúca v opodstatnenosti trestného stíhania obvineného je daná z podstaty právneho stavu vyvolaného opätovným rozhodnutím najvyššieho súdu o dovolaní obvineného W. Š. na podklade nálezov ústavného súdu, ktorý vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie o obžalobe v rozsahu týkajúcom sa výhradne obvineného W. Š.. Naďalej preto existuje dôvodné podozrenie, že obvinený sa mal spolu s ďalšími osobami dopustiť spáchania viacerých závažných činov, vrátane takých, ktoré sú právne kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, obzvlášť závažný zločin vraždy, obzvlášť závažný zločin

obmedzovania osobnej slobody, obzvlášť závažný zločin vydierania, a podobne, pričom v súhrne sa mal podľa obžaloby podieľať na spáchaní až 6 skutkov.

Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu má pritom zrejmy podklad v konkrétnej dôkaznej situácii, aktuálnej v čase rozhodovania, čo najvyšší súd považuje za indikujúce pre vyššie charakterizovaný záver o ich dôvodnom podozrení. S ohľadom na dôvod zrušenia skorších meritórnych rozhodnutí (vid'. výrok v bode I. predmetného rozsudku) a z toho vyplývajúci „potrebný“ rozsah prerokovania veci súdom I. stupňa, nie je pre ďalší priebeh konania vôbec vylúčené, že napokon nedôjde k žiadnej zmene dôkaznej situácie vo vzťahu k obvinenému (samozrejme, možný je i opak).

Najvyšší súd však upozorňuje, že je predčasné vyjadrovať sa k otázke viny, prípadne nevinu obvineného W. Š., rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o jeho vine respektíve nevine. Existencia dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov je však v uvedenom smere dostačujúca.

Pri skúmaní väzobných dôvodov najvyšší súd vychádzal z pôvodných zistení, ktoré sám doplnil vyžiadanim si hodnotiacej správy z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov, kde obvinený W. Š. od jeho premiestnenia z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava 17. marca 2020 do rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho vykonával pôvodne uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov a tiež zo stanoviska obhajoby k jednotlivým dôvodom väzby.

Z hodnotiacej správy vypracovanej riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov zo 17. apríla 2024 vyplýva, že správanie a vystupovanie obvineného W. Š. počas výkonu väzby nebolo vždy na požadovanej úrovni. Opakovane porušoval ústavný poriadok, nadväzoval nepovolené kontakty, porušil zásady slušného správania, nešetrne zaobchádzal so zverenými vecami a prechovával nepovolené predmety. Počas výkonu trestu taktiež nebolo jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni, nedostatky sa vyskytli v nedodržiavaní ústavného poriadku, opakovane neplnil pokyny personálu, nezachovával zásady slušného správania, prechovával nepovolenú vec, porušil zákaz narúšať telesnú integritu, neplnil povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom. Vhodnou intervenciou pedagogického personálu sa jeho správanie postupne stabilizovalo a dlhodobo je na požadovanej úrovni. Má osvojené zásady osobnej a kolektívnej hygieny, v osobných veciach si udržiava poriadok, plní príkazy a pokyny personálu a v kolektíve odsúdených nevyvoláva konflikty. Počas výkonu trestu bol 2 krát disciplinárne odmenený, naposledy 21. júna 2023 za vykonávanie pomocných prác. Disciplinárne tresty nemá evidované. Voľný čas trávi sledovaním televízie, počúvaním rozhlasu a čítaním kníh, ľúšti krížovky, hrá karty, cvičí, zúčastňuje sa prednášok a podujatí zameraných aj na prevenciu závislostí. Trávenie voľného času sa javí ako zmysluplné. Bol zaradený na viacerých pracoviskách, pričom bol vyradený aj pre porušenie pracovnej disciplíny a nezájum o prácu. V súčasnosti nie je zaradený do práce z dôvodu nedostatku vhodných pracovných príležitostí. Zapája sa však do vykonávania čistiacich prác v spoločných priestoroch a na ubytovni. Sociálny kontakt udržiava s matkou, otcom, družkou, synom a súrodencami prostredníctvom korešpondencie, telefonovania, návštev a videonávštev. Rodinné vzťahy sa javia byť harmonické, príbuzní ho podporujú ako po materiálnej tak aj po psychickej stránke.

Splnenie druhej materiálnej podmienky väzby u obvineného W. Š. vzhľadom najvyšší súd v existencii tzv. preventívneho dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to s ohľadom na skutočnosť, že obvinený sa mal podľa inkriminovaných skutkov dopúšťať trestnej činnosti dlhodobo (najmenej od roku 2005 až do roku 2011) a mal spáchať viacero skutkov (celkom 6). Okrem toho sa napriek svojmu relatívne nízkemu veku (v tom čase 26 - 32 rokov) preukázateľne dopúšťal, a to opakovane aj úmyselnej trestnej činnosti násilnej povahy. Z jeho odpisu registra trestov je zrejmé, že má 5 záznamov, ktoré sa týkajú násilnej a majetkovej trestnej činnosti. Riziko z pokračovania v páchaní trestnej činnosti pritom nerozptyľuje ani jeho doterajšie správanie vo výkone trestu odňatia slobody. Najvyšší súd upriamuje pozornosť i na tú skutočnosť, že obvinený mal byť na strednom organizačnom článku rozvetvenej dlho pôsobiacej zločineckej skupiny páchajúcej násilnú trestnú činnosť v podobe poškodzovania cudzích vecí, vydierania, vydieračských únosov, nedovoleného ozbrojovania a vražd,

pričom nemožno vylúčiť, že by po prepustení na slobodu pokračoval v páchaní trestnej činnosti.

Podľa názoru najvyššieho súdu v zmysle vyššie uvedených skutočností u obvineného existuje dôvod tzv. preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý spočíva v konkrétnych zisteniach ohľadom jeho osoby, v charaktere, spôsobe a rozsahu trestnej činnosti, z ktorej bol podľa registra trestov odsúdený a aj z trestnej činnosti zo spáchania ktorej je v tejto trestnej veci naďalej dôvodne podozrivý.

Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku, dovolací súd sa stotožnil s názorom a vyjadrením obhajoby a taktiež existenciu týchto dôvodov väzby nezistil.

Čo sa týka nahradenia väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka u obvineného W. Š., podľa názoru najvyššieho súdu v tomto štádiu trestného konania nie je nahradenie väzby takouto formou spôsobilé minimalizovať obavu vyjadrenú v zistených väzobných dôvodoch. Najvyšší súd navyiac nezistil a to ani z hodnotiacej správy z výkonu trestu odňatia slobody, žiadne výnimočné okolnosti prípadu pre nahradenie väzby, ktorých existencia je pri obzvlášť závažných zločinoch, pre ktoré je obvinený v súčasnosti opätovne trestne stíhaný (okrem iného) nevyhnutná.

Podľa § 77 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby, o ktorej bolo rozhodnuté v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa § 380 ods. 2, § 403, v konaní podľa § 495 ods. 4 písm. b) alebo osobitného predpisu o európskom zatýkacom rozkaze, sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní.

Podľa § 380 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby podľa odseku 1 alebo 2 sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní.

Lehota väzby začala plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozsudku najvyšším súdom a obvinený bol umiestnený do ústavu na výkon väzby podľa miesta, kde zrušený trest odňatia slobody doposiaľ vykonával.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu v bode I jednomyseľne a v bodoch II a III v pomere hlasov 4 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.